

Declaració institucional del president Puigdemont

Barcelona, 9 de juny de 2017

Aquest mes de juny, el dia 27, farà exactament set anys de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut de Catalunya. Per arribar a aprovar-lo, vam seguir un llarg itinerari. Hi va haver diàleg amb el Govern de l'Estat? Sí, molt. Hi va haver pacte amb quasi totes les institucions constitucionals? Sí, des del Parlament fins al Congrés i el Senat, tot amb una amplíssima majoria. Hi va haver, també, un referèndum acordat. Va servir per trobar solucions? No, al contrari: una única institució constitucional, fortament polititzada, amb membres caducats i compromesos amb el partit polític que avui governa l'Estat, va ser suficient per acabar amb el diàleg, el pacte i l'acord. Aquell Tribunal avui no és millor: avui, gràcies a un mecanisme de lectura única i urgent, aquell Tribunal pot suspendre càrrecs electes de manera fulminant, sense judici. Ni els fonamentats vots particulars d'alguns membres del Tribunal ni tampoc la dura advertència de la Comissió de Venècia contra aquesta reforma exprés, per la via d'urgència i per lectura única d'una llei orgànica, han fet rectificar el Govern espanyol.

Quan ens han demanat què volíem els catalans, hem presentat propostes. Tota mena de propostes. Totes, sense excepció, han estat rebutjades o seriosament retallades. Venim, doncs, d'una llarga i decebedora col·lecció de "No" per part del Govern espanyol i de les Corts generals a totes les propostes que els han estat adreçades per resoldre de manera acordada i dialogada el conflicte polític que existeix entre Catalunya i l'Estat espanyol.

L'únic que no ha estat mai votat al Congrés ha estat la proposta del govern espanyol per a Catalunya. Potser és que no n'hi ha cap, ni se l'espera.

Cal recordar tot això, sobretot perquè en prenguin nota tots aquells qui a partir d'ara hauran de dedicar-se a explicar per què hem arribat fins aquí.

Avui sabem amb més nitidesa que no és qüestió de marcs legals. Ho sap tothom, que el marc legal no impedia atendre la demanda catalana. Avui tothom sap quin és el problema real, perquè ho ha sentit de llavis del mateix president del Govern espanyol: "no quiero".

Amb un "no quiero" és millor no anar a l'altar. I no és una negociació individual: és la de tot un sistema polític (i segurament també social, mediàtic i econòmic) que, quaranta anys després del retorn del president Tarradellas de l'exili francès, ha estat incapaç de demostrar cap voluntat de participar de la solució a un problema real, profund.

El dia 28 de setembre de l'any passat, en sotmetre'm a la qüestió de confiança davant del Parlament de Catalunya, vaig dir el següent, tot apel·lant al sistema polític espanyol d'emprendre una negociació seriosa i lleial:

"La resolució de la demanda catalana es farà, per tant, d'aquesta manera: o referèndum, o referèndum. Perseguirem l'acord fins al darrer dia, treballarem amb la voluntat de fer un

referèndum acordable amb l'Estat en tot moment, però si arribem al final de la legislatura i no hi ha hagut cap resposta positiva en aquest sentit, estarem preparats i a punt per pujar el darrer graó abans de proclamar de manera efectiva la independència de Catalunya i, a tot estirar, convocarem un referèndum per a la segona quinzena de setembre de l'any que ve". Hem perseguit l'acord, de manera reiterada. Hem participat activament en el Pacte Nacional pel Referèndum. Hem adreçat propostes per acordar una negociació. Hem adoptat resolucions parlamentàries i un acord de govern emplaçant el Govern espanyol a dialogar i negociar. Hem fet arribar de manera directa al Govern espanyol la nostra ferma voluntat de seure a negociar la solució. Ho hem explicat arreu del món, a Londres, a Brussel·les, a París, a Boston, a Washington, a Nova York, a Madrid.

Però estem arribant al final de la legislatura i no hem tingut cap resposta positiva, de manera que en compliment d'aquell compromís democràtic i solemne, avui hem celebrat un Consell Executiu extraordinari per ratificar conjuntament amb el vicepresident i els consellers i conselleres la voluntat de convocar els ciutadans i ciutadanes del nostre país, en exercici del legítim dret a l'autodeterminació que té una nació mil·lenària com Catalunya, a un referèndum que se celebrarà el diumenge dia 1 d'octubre d'enguany, amb la pregunta "Voleu que Catalunya sigui un Estat independent en forma de república?" Aquesta pregunta estarà formulada en els tres idiomes oficials que hi ha al Principat de Catalunya: el català, el castellà, i també l'aranès a la Vall d'Aran. I la resposta que hi donin els nostres conciutadans, en forma de "sí" o de "no", serà un mandat que aquest Govern es compromet a aplicar.

Toca a les catalanes i als catalans de decidir el seu futur. És a les seves mans i a les de tots nosaltres de fer-ho possible, de demostrar que la democràcia ens uneix per damunt de les legítimes i saludables discrepàncies que caracteritzen tota societat madura i convivencial, que sap prendre les decisions per ella mateixa i que sap respectar totes les opcions de resposta a la pregunta formulada, totes exactament igual de legítimes i vàlides.

El govern es conjura a oferir totes les garanties i a vetllar per la rectitud del procés de convocatòria, organització i celebració del referèndum, i fa una crida a tots els ciutadans i ciutadanes a assumir col·lectivament, amb la màxima dignitat i exigència, l'exercici d'un dret inalienable sobre el qual descansa l'edifici de la democràcia: el dret de les persones a decidir lliurement el futur del seu país.

Visca Catalunya.

Carles Puigdemont i Casamajó
President de la Generalitat de Catalunya